

Zoozeer had hij zich aan alles onttrokken, dat hij vergeten kon, dien muur tusschen hen te brengen. Hij heeft dat niet noodig, zei ze zichzelf, hij zit daar, en is ervan overtuigd, dat hij niet gestoord zal worden. Hij denkt niet meer aan mij, of aan vaders brief, o nee. Hij begrijpt, waarom ik nog niet geschreven heb, dus daaraan hoeft hij verder geen gedachte te verspillen. Ook weet hij, dat ik eigenlijk geen betrekking wil, maar hij vergist zich, als hij denkt dat ik aan zijn hals blijf hangen, ik heb genoeg van zijn stinkende zelfzucht.

— Ze voelde haar handen nog bewegen over de stof, haar oogen waren blind van tranen. Stil, deze jurk zou haar bevrijden, als een tooverhemd. Ze maakte er een sprookje van. Er was eens een meisje heel alleen in een wereldstad, en het meisje was diep-ongelukkig. Toen kwam er een oud, klein vrouwtje naar haar toe, dat gaf haar een kleed. — Huil niet, lieve kind, als je dit kleedje aan hebt, zal alles je gelukken wat je beproeft. Maar denk eraan, wil geen zondige dingen, want ook die.....

Ze had wel een heel vreemd model geknipt; nu nog dien schoudernaad rijgen, dan zat het zoo'n beetje in elkaar, en kon ze kijken hoe het stond. Ze liep naar de tusschendeuren, schoof ze dicht. Toen Frans opkeek, zei ze: Ik moet passen. De zijige stof gleed geruischloos om haar heen. Nu stond ze op een stoel voor den spiegel, zag het eerst haar bleekheid, en het schitteren van haar diepe oogen. Ja, zoo was het goed; vreemd en ijl, — en dat haar zoo ver over haar voorhoofd. 't Was of ze keek naar een ander zelf, dat gescheiden was geweest van haar en uit een andere wereld kwam. Een woeste, eenzame wereld, zonder menschen, en daardoor waren die oogen zoo groot-open en donker. — Ze huiverde even, ze was het alles zelf, — ze kende wel den angst van die oogen. De jurk werd mooi, maar — en er kwam een spottend trekje om haar mond — hij bedekte haar niet voldoende. Hij liet haar armen bloot en haar hals, — dat was nog niets, — maar de schuchterheid van haar houding, en de wanhoop van haar bleeke gezicht. —

De tusschendeur werd opengeschoven, en Frans keek naar haar op.

— Wat doe je?

Ze stapte van den stoel af. — Dat heb ik je toch gezegd?

— O ja. Laat eens kijken? — Hij pakte haar pols beet, draaide haar om. Erg naakt, hè?

Langzaam begon ze te blozen.

— En van voren — is het de bedoeling dat d i t te zien komt? — Hij trok aan het kantje van haar hemd.

— Neen. Ze bedekte haar borst met haar handen. — En ga nou maar weg. Maar hij bleef voor haar staan, aldoor kijkend. — Ze denken hier toch dat je mijn vrouw bent. Hij grinnikte even, greep opnieuw haar